

کاخ سفید نتوانسته است ابزارها را با اهداف مطابقت دهد

سیاست خارجی بایدن دچار آشفتگی است

سجاد عزلازده

مترجم

پس از به قدرت رسیدن بایدن و به‌طور مشخص پس از اتفاقات ۶ ژانویه ۲۰۲۱ که در آن کنگره مورد حمله طرفداران ترامپ قرار گرفت، آمریکا شاهد بالا گرفتن شکاف و اختلاف در جامعه و نخبگان حزبی خود است. در مقاله‌ای با عنوان «سیاست خارجی بایدن دچار آشفتگی است»، که در وب‌سایت فان افروز منتشر شده است، «کوری شیک»، معاون مطالعات سیاسی دفاعی اندیشکده دست راستی امریکن اینتر پرایز و معاون سابق دفتر برنامه ریزی وزارت امور خارجه آمریکا، به تحلیل سیاست خارجی دولت بایدن پرداخته است که به زعم او از فقدان هماهنگی بین سیاست‌های اعلامی و اعمالی رنج می‌برد. در ادامه متن این مقاله را می‌خوانید.

۱۱۱

هنگامی که دو سال پیش جو بایدن جایگزین دونالد ترامپ در کاخ سفید شد، بسیاری از تحلیلگران سیاست خارجی نفس راحتی کشیدند؛ به قدرت رسیدن بایدن (و پاپان دوره متلون و گاه‌بی‌پروای ترامپ) به معنی آن بود که ایالات متحده می‌تواند دوباره به یک نیروی تثبیت کننده در جهان تبدیل شود. خود رئیس جمهور هم بر همین نظر بود. او در فوریه ۲۰۲۱ به حامیان خود متعهد شد: «آمریکا بازگشته است». پس از هیاهوی سال‌های ترامپ، بار دیگر دولتی با دستور کار جدی در عرصه سیاست خارجی قدرت را در واشنگتن به دست گرفته بود.

با این حال، دو سال اول ریاست جمهوری بایدن، بر این خوش بینی یا وعده صحنه نگذاشته است. در عوض، آنچه در سیاست خارجی شاهد آن هستیم، وفور سردرگمی و انقطاعی آزادانه بین اهداف اعلامی و عملکرد است. تمایل بایدن برای محافظت از کارگران آمریکایی و تقویت صنایع مستقر در ایالات متحده، سر سازگاری با تلاش او برای ایجاد اتحادی با هدف مهار تهدید چین ندارد. نقصان اصلی راهبرد امنیت ملی بایدن فقدان یک چشم انداز اقتصادی است که به ایالات متحده و سایر کشورها امکان دهد تا وابستگی خود را به محصولات و بازارهای چین کاهش دهند. از آنجایی که واشنگتن قادر به جذب متحدان در جبهه اقتصاد نیست، سایر عناصر راهبردی آن، به ویژه نیروهای مسلح بر تصمیم گیری نشسته اند اما حتی در همین بخش نیز به رسمیت شناختن تهدید نظامی قریب الوقوع چین توسط دولت تغییر کافی در سیاست واقعی از نظر بودجه و نحوه استقرار نیروها ایجاد نکرده است. وزارت امور خارجه به اندازه کافی قوی نیست تا بتواند این کمبودها را جبران کند و اغلب خود را در حاشیه می‌بیند. راهبرد نامتعادل دولت، بی اعتباری نیز هست. تا زمانی که دولت راهبردی را که از آن ستایش می‌کند - از طریق نظم بخشیدن به اظهارات سست رئیس جمهور، درباره تایوان دادن انگیزه به کشورهای دوست برای انجام کارهای اقتصادی دشوار، اعمال کنترل‌های صادراتی، افزایش قابل توجه هزینه‌های دفاعی و افزایش ظرفیت نیروهای مسلح - عملی کند، سیاست آن نیز همچنان بی اثر خواهد بود.

تفکر سردرگم

تفکر دولت بایدن درباره چگونگی ارتباط سیاست اقتصادی با سیاست خارجی از همان ابتدا سردرگم بود. از یک سو، کاخ سفید به دنبال محافظت از ایالات متحده در برابر ویرانی‌های مفروض جهانی شدن و مرمزگانیست است. از سوی دیگر، بر طبل محسنتات اتحادها و همبستگی جامعه بین المللی می‌کوبد. این دو هدف ناگزیر با هم تصادم پیدا کرده‌اند.

دولت بایدن درخواست‌های متحدان خود در شرق آسیا مبنی بر دریافت کمک برای کاهش اتکای اقتصادی خود به چین را نادیده گرفته است. همسایگان چین خواهان شنیدن لفاظی‌های مربوط به محسنتات دموکراسی یا موضوع گیری‌های نظامی که ممکن است خطر جنگ را افزایش دهد، نیستند. در عوض، آنها شایق هستند تا راهی به سوی فاه بیابند که تسلط اقتصادی چین بر آنها را تقلیل دهد. مثلاً، استرالیا، ژاپن و کره جنوبی از ایالات متحده خواسته‌اند که با جدیت بیشتری به تجارت آزاد در منطقه هند-آرام متعهد شود.

واشنگتن بیش و پیش از اینکه بخواهد پکن را منزوی کند، نیاز به ایجاد یک سیاست اقتصادی مثبت دارد که متحدانش را متقاعد سازد تا بازارها و زنجیره‌های تامین خود را مستقل از چین توسعه دهند؛ اما به نظر می‌رسد که جنبه اقتصادی سیاست خارجی بایدن فقط به فراز و نشیب‌های سیاست داخلی ایالات متحده علاقه مند است و از متحدان هم می‌خواهد که اقتصاد خود را با استانداردهای ایالات متحده مطابقت دهند و در عوض امتیازات چندانی نیز به آنها ارائه نمی‌دهد. دولت بایدن به «مشارکت ترانس پاسیفیک» - پیمان آسیایی عقد شده در زمان معاون اولی بایدن - بازنگشته و سیاست تجاری «حمایت از دوستان» را که می‌تواند قدرت تاب‌آوری ایالات متحده را با اتکاب زنجیره‌های عرضه متحدان تقویت کند، به اجرا گذاشته است. قانون «تراشه‌ها» نیز مانع استفاده شرکت‌های آمریکایی از مواد چینی نمی‌شود، شرکت‌های چینی را به دلیل اکتساب غیرقانونی فناوری جریمه نمی‌کند و حتی از آن‌رو که شرکت‌های آمریکایی دریافت کننده یارانه می‌توانند بر زنجیره‌های تامینی که از چین سرور می‌آورند تکیه کنند، می‌تواند سبب تقویت چین نیز شود. وزارت خزانه‌داری و بازرگانی بایدن نیز در اجرای کنترل‌های صادراتی سابقه خوبی دارند. دولت او علاوه بر این، اجازه داد تا اختیارات ارتقای تجارت^۲ (قانونی که به کنگره اجازه می‌دهد فقط درباره معاهدات تجاری رأی مثبت یا منفی بدهد)، در سال ۲۰۲۱ منقضی شود، در نتیجه اکنون هیچ معامله تجاری نمی‌تواند بدون اصلاح توسط کنگره تصویب شود. دولت بایدن همچنین بیشتر تعرفه‌های دولت ترامپ حتی تعرفه‌هایی که علیه کشورهای متحد اعمال شده است مانند محدودیت‌های فولاد اتحادیه اروپا را حفظ کرده است. دولت آمریکا همچنین با دادن یارانه‌های بیشتر به شرکت‌های آمریکایی از طریق قانون کاهش تورم^۳، کام متحدان خود را تلخ کرده است.

تعهد بایدن به اصل «سیاست خارجی برای طبقه متوسط» - شعاری مبهم که در عمل به معنای حمایت از تجارت و اعطای یارانه به شرکت‌های آمریکایی بوده است - ظاهراً برای ایجاد یک جبهه متحد با متحدان آمریکا اولویت دارد. دفاع دولت بایدن از قانون حمایت گرایانه اخیر خود در حقیقت به اروپایی‌ها اعلام داشت که آنها باید از تلاش‌های برای تقویت اقتصاد ایالات متحده استقبال کنند؛ حتی اگر این تلاش‌ها به ضرر شرکت‌های اروپایی باشد. دولت فعلی واشنگتن ممکن است به تجارت آزاد اعتقاد نداشته باشد، اما دولت پکن قطعاً به این اصل معتقد است. چین در سال گذشته با راه‌اندازی مشارکت اقتصادی جامع منطقه‌ای (آر‌س‌پی)^۴ با کشورهای آسیای جنوب شرقی، بزرگ‌ترین منطقه تجارت آزاد جهان را ایجاد کرد، اما پاسخ ایالات متحده تنها یک ابتکار مبهم به نام «مجمع اقتصادی هند-آرام»^۵ بود که به نظر می‌رسد کسی قادر به توضیح آن نیست.

فقدان یک سیاست اقتصادی منسجم که بتواند از هدف راهبرد امنیت ملی آمریکا مبنی بر رقابت موفقیت آمیز با چین برای شکل دهی به نظم بین المللی حمایت کند، سبب شده است تا بر جنبه‌های دیگر قدرت، علی‌الخصوص ارتش، تأکید شود. ایالات متحده مجبور است برای اطمینان بخشیدن به متحدان خود درباره امنیت در منطقه جدی صحبت کند، زیرا سیاست‌های اقتصادی این کشور سبب انزواي آنها شده است. با این حال این گفتار با کنشگری و کردار متناسب همراه نشده است. دولت با تأکید مکرر مبنی بر اینکه نیروهای ایالات متحده در صورت حمله چین از تایوان دفاع خواهند کرد، سیاست‌های قابل توجهی را اتخاذ کرده است که افزایش هزینه‌های دفاعی را می‌طلبد؛ نقطه اوج این مسائل کنار گذاشتن ابهام درباره تایوان پس از چند دهه می‌باشد که می‌تواند پکن را تحریک و سبب یورش آن به تایپه شود. اما دولت آمریکا هزینه‌های دفاعی، ساختار نیروی حتی نحوه استقرار ارتش آمریکا را برای این احتمال تنظیم نکرده است. به علاوه، به نظر نمی‌رسد محدودیت‌های تهاجمی تحسین برانگیز وزارت بازرگانی که مانع از دسترسی نهاد‌های چینی به کالاها و فناوری‌های پیشرفته تولید آمریکا می‌شود، با وزارت دفاع هماهنگ شده باشد. اگرچه شاید چنین تحریم‌های تجاری می‌تواند سبب

شود چین تمایل بیشتری به جنگ داشته باشد، اما یک رویکرد یکپارچه‌تر و سنجیده‌تر برای ایجاد بازدارندگی در برابر چین، باید این تحریم‌ها را با نشان دادن آمادگی نظامی آمریکا برای درگیری احتمالی (و مشارکت متحدان ایالات متحده در آن) و همچنین با تلاش‌های دیپلماتیک برای تثبیت روابط و کاهش احتمال درگیری همراه کند. اما به نظر نمی‌رسد که دولت برای افزایش خطرات نظامی ناشی از سفر هیات‌های کنگره ایالات متحده به تایوان آماده باشد، مخصوصاً با توجه به اینکه ارتش چین در حال حاضر در تنگه تایوان و اطراف آن فعال تر از قبل است و پنتاگون تهدید افزایش یافته برای تایوان را «شرایط عادی جدید» توصیف کرده است. بسیاری از مقامات دولتی به این خطر واقف هستند. در مه ۲۰۲۱، دریا سالز فیلید دیویدسون^۶، فرمانده بخش هند-آرام ارتش آمریکا در مقابل کنگره شهادت داد که چین به احتمال زیاد در زمانی بین حالا تا سال ۲۰۲۷ به تایوان حمله خواهد کرد یا تلاش خواهد نمود آن را محاصره کند. آریل هاینس^۷، مدیر اطلاعات ملی، احتمال حمله چین به تایوان را «شدید» توصیف کرد. بیل برنز^۸، مدیر سیا، هم با این ارزیابی موافق بود. جیک سالیوان^۹، مشاور امنیت ملی هم راهبرد امنیت ملی را ارائه کرد که در آن ۱۰ سال آینده «دهه تعیین کننده برای شکل دادن به شرایط رقابت، به ویژه با چین»^{۱۰} نامیده شده است.

با این حال، فعالیت‌ها بودجه وزارت دفاع هیچ‌یک از این فوریت‌ها را منعکس نمی‌کند. بودجه دفاعی سال ۲۰۲۲ شامل ۱۰۹ میلیارد دلار برای مسائلی مانند بی‌خانمانی، تغییرات آب و هوایی و تحقیقات بهداشت عمومی است که قدرت نظامی را افزایش نمی‌دهد و باید مسئولیت سایر بخش‌های دولتی باشد. اولین بودجه دولت در سال ۲۰۲۱ هزینه‌های غیردفاعی را ۱۶ درصد افزایش داد اما هزینه‌های دفاعی تنها ۱٫۶ درصد بالا رفتند آن هم تنها با نرخ اسمی و نه نرخ واقعی و مطابق با افزایش تورم. موسسه بین المللی مطالعات استراتژیک^{۱۱} در سال ۲۰۲۱ ارزیابی کرد که این افزایش ناچیز است و «روشن می‌کند که دولت بایدن تلاشی برای ایجاد تغییراتی قابل توجه در مسیر هزینه‌ها، حداقل در این دور از بودجه، در وزارت دفاع ندارد.» در هر دو سال ۲۰۲۱ و ۲۰۲۲، کنگره بودجه دفاعی پیشنهادی دولت بایدن را چنان ناقص دید که با موافقت دو حزب ۲۸ میلیارد دلار به بودجه اول و ۴۵ میلیارد دلار به بودجه دوم اضافه شد.

به نظر می‌رسد فوریت تهدید چین برای تایوان به‌طور کامل در وزارت درک نشده است. در اوایل دولت، پنتاگون یک بررسی وضعیت نیرو انجام داد که منجر به هیچ تغییر معنی داری نشد. تغییرات حاشیه‌ای پیشنهاد شده، مانند استقرار خزشی و پایگاه‌های پرانکده، با سرعتی مطابق با تهدیدات انجام نمی‌شوند. طرح وزارت دفاع پیشنهاد می‌کند که حجم ارتش کاهش یافته و کشتی‌ها را از ناوگان و اسکاگردان‌ها از نیروی هوایی خارج شوند تا بودجه برای

خارج‌ه توانایی کمی برای تأثیر گذاری بر آنها دارد، مانند رهبری فناوریانه ایالات متحده.

عملیات نجات

اکنون که در اواسط دولت بایدن به سر می‌بریم، دولت ایالات متحده نتوانسته است عناصر متناقض راهبرد بلند پروازانه خود را از میان بردارد و با افزایش هزینه‌های نظامی و دیپلماتیک نیز نتوانسته است این ارزیابی اشتباه را جبران کند. ناتوانی دولت در شکل دادن به یک سیاست اقتصادی بین المللی مانع از نیل به هدف اصلی آن برای ایجاد یک ائتلاف بین المللی موثر برای مقابله با چین شده است. به این ترتیب، کفه ترازو به نفع اعمال قدرت نظامی سنگین شده است، چیزی که دولت پیشتر صریحاً اعلام کرده بود به دنبال آن نیست. در دو سال باقی مانده از دوره ریاست جمهوری بایدن، دولت باید از حمایت عمومی ایالات متحده از تجارت استفاده کرده - حمایتی که طبق مطالعه شورای امور جهانی شیکاگو^{۱۲} در سال ۲۰۲۱، در بالاترین حد خود قرار دارد - و رهبری را که برای کاهش اتکاب چین نیاز دارند، ارائه دهد. رئیس جمهور به جای اعمال سیاست‌های حمایت گرایانه در «سیاست خارجی برای طبقه متوسط» می‌تواند از طریق تشدید همکاری‌های اقتصادی با متحدان و شرکا، به پیشبرد دموکراسی کمک کند و به وزارت بازرگانی و وزارت خزانه‌داری دستور دهد تا سیاست‌هایی را اجرائی کنند که تولید و تامین مواد را به کشورهای متحد برون سپاری نماید، کشورها را از طریق دسترسی بیشتر به بازار ایالات متحده از مسیر مجمع اقتصادی هند-آرام تشویق به پذیرش استانداردهای ایالات متحده کند و معافیت‌های گسترده‌ای را در قانون کاهش تورم برای مشاغل کشورهای متحد در نظر بگیرد. واشنگتن باید اقدامات تنبیهی هدف گیرنده چین را با ایجاد انگیزه برای کشورهای دوست همراه کند تا آنها اقتصاد خود را به گونه‌ای تنظیم کنند که قدرت چانه‌زنی شان در معامله با چین افزایش یابد.

دولت به جای اینکه کنگره را مجبور به اصلاح بودجه دفاعی نا کافی خود کند، باید بودجه پایه‌ای واقعی تری را برای اجرای راهبرد خود تنظیم کند - بودجه‌ای که در آن نرخ تورم و الزامات دفاع احتمالی از تایوان در حال پدید آمدن لحاظ شده باشند. از آنجایی که رئیس جمهور تنها با موافقت کنگره با یک معاهده دیپلماتیک می‌تواند تعهد جدی دفاع از کشور دیگری را بدهد، وزیر امور خارجه باید مذاکرات را برای حرکت به سوی یک اتحاد رسمی آغاز کند. تلاش برای کاهش هزینه‌ها از طریق اصرار بر اصلاحات در وزارت دفاع و نیروهای مسلح، صرفه جویی قابل توجهی را به همراه نخواهد داشت و فقط از فوریت پرداختن به آنچه واقعاً مهم است، خواهد کاست: بهبود توانایی ارتش برای جنگیدن و پیروزی در جنگ‌ها، افزایش ذخایر تسلیحات ضروری و کمک به متحدان برای ارتقای نیروهای مسلح خود. در دو سال آینده، دولت بایدن باید آنچه را که در دو سال اول از نبود آن رنج برده است، بیابد: جدیت در هدف که با جاه‌طلبی‌های راهبردی کاخ سفید مطابقت داشته باشد.

پی‌نوشت:

- 1- Trans-Pacific Partnership
- 2- Creating Helpful Incentives to Produce Semiconductors for America legislation (CHIPS)
- 3- trade promotion authority
- 4- Inflation Reduction Act
- 5- Regional Comprehensive Economic Partnership (RCEP)
- 6- Indo-Pacific Economic Forum
- 7- Philip Davidson
- 8- Avriil Haines
- 9- Bill Burns
- 10- Jake Sullivan
- 11- International Institute for Strategic Studies
- 12- AUKUS
- 13- Chicago Council on Global Affairs

پکن: آمریکا نمی‌تواند برای ما تعیین تکلیف کند

آنتونی بلینکن، وزیر امور خارجه ایالات متحده آمریکا روز شنبه در مصاحبه با برنامه Face the Nation شبکه سی‌بی‌اس مدعی شده بود که پکن به‌طور فعال در حال بررسی عرضه حمایت‌های مرگبار از جمله تسلیحات و مهمات برای کمک به مسکو در جنگ علیه اوکراین است. وزارت خارجه چین در واکنش به اظهارات بلینکن اعلام کرد که واشنگتن در جایگاهی قرار ندارد که بخواهد برای پکن تعیین تکلیف کند. بنابر گزارش خبرگزاری رویترز، وزارت خارجه چین در واکنش به اظهارات بلینکن تصریح کرد: «ایالات متحده در جایگاهی نیست که بخواهد از چین درخواست کند. ما فشار یا اجبار زور را نمی‌پذیریم.» متحدان غربی اوکراین به‌ویژه ایالات متحده آمریکا طی هفته‌ها و ماه‌های اخیر در تریبون‌های مختلف از گسترش همکاری روسیه با ایران و چین و کره شمالی ابراز نگرانی کرده‌اند.

بایدن به صورت مخفیانه وارد اوکراین شد

یک رسانه اوکراینی گزارش داد که جو بایدن در سفری از پیش اعلام نشده وارد کی‌یف شده است. به گزارش ایرنا، کانال تلگرامی تازنمای خبری اوکراینی «یوتیان» و همچنین تازنمای روزنامه گاردین با انتشار تصویر و فیلمی از حضور بایدن در نزدیکی یکی از کلیساهای پایتخت اوکراین از دیدار وی با ولودیمیر زلنسکی همتای اوکراینی خود خبر دادند. سفر بایدن به اوکراین نخستین سفر وی به این کشور در آستانه یک‌سالگی جنگ اوکراین انجام شد. رئیس جمهوری اوکراین دسامبر گذشته برای نخستین‌بار پس از آغاز جنگ از کشور خارج شد و به آمریکا سفر و با سران کنگره و همتای خود دیدار کرده بود. سی‌ان‌ان همچنین خبر داد که بایدن در جریان دیدار با زلنسکی بسته ۵۰۰ میلیون دلاری کمک‌های آمریکا به اوکراین را اعلام کرد.

تیراندازی نیروهای طالبان و نیروهای پاکستانی

یک روز پس از آنکه طالبان افغانستان دستور بسته شدن گذرگاه مرزی «تورخم» را در میانه تنش‌ها با پاکستان صادر کرد، گارد مرزی این کشور و نیروهای طالبان افغانستان دربروز (دوشنبه) به تبادل آتش پرداختند. به گزارش ایسنا، به نقل از خبرگزاری آسوشیتدپرس این تیراندازی در حالی اتفاق افتاده که نه طالبان افغانستان و نه پاکستان هیچ تلفاتی را گزارش نکرده‌اند. روز یکشنبه طالبان افغانستان مرز تورخم را که یک مسیر کلیدی است به دلیل امتناع پاکستان در صدور مجوز به بیماران افغانستانی و مراقبان آنها به منظور ورود به پاکستان برای دریافت‌های پزشکی بست. خالد خان، یکی از افسران محلی پاکستان نیز تأیید کرده که این مرز بسته شده و در نتیجه آن تیراندازی بین طالبان افغانستان و گارد مرزی پاکستان رخ داده است؛ این گذرگاه مرزی در ایالت خیبر پختون خواست،

شیخ السفراء فلسطین در ایران درگذشت

صلاح زواوی، سفیر سابق فلسطین در ایران به دلیل کهنولت سن و بیماری در ۸۶ سالگی در بیمارستانی در تهران درگذشت. به گزارش فارس به نوشته وبگاه شبکه المیدان، وی دومین سفیر فلسطین در جمهوری اسلامی ایران بعد از پیروزی انقلاب اسلامی بود. پیش از وی، هانی الحسن عهده‌دار این سمت بود. الزواوی از سال ۱۳۶۱ عهده‌دار این سمت و از اعضای موسس جنبش فتح بود. وی سفیر پیشین فلسطین در کشورهای الجزایر، برزیل و کنیا نیز بود. وی به دلیل حضور طولانی مدت در سمت سفیری در ایران، لقب «مقدم السفراء» و «شیخ السفراء» را داشته است. در حال حاضر «سلام الزواوی» دختر او، سفیر فلسطین در تهران است. وی هشتم ژانویه گذشته، به‌عنوان سفیر فلسطین در مقابل «محمود عباس» رئیس تشکیلات خودگردان فلسطین سوگند یاد کرد.